

VIIKON KULUTTUA DUBLININ VERILÖYLYN JÄLKEEN

Sunnuntaina syyskuun 7 pnä (vanhaa lukua elokuun 25 pnä) — tasan viikon kuluttua poliisien toimeenpaneman verilöylyn jälkeen — Dublinin työläiset järjestivät valtavan protestikokouksen Irlannin kapitalistien ja Irlannin poliisien menettelyä vastaan.

Ulkoilmakokous järjestettiin sillä samalla kadulla (O'Connelin kadulla) ja sillä samalla paikalla, missä oli määrätty pidettäväksi viimesunnuntainen kokous, jonka poliisit kielsivät. Se on historiallinen paikka, jossa Dublinissa on mukavinta pitää joukkokokouksia ja jossa ne on useimmiten pidetty.

Poliisit vetäytyivät piiloon. Kadut olivat täynnä työläisiä. Suuret joukot kansaa ja täydellinen järjestys. „Viime sunnuntaina täällä oli herrana poliisin patukka, jota käytettiin järjettömästi”, huudahti eräs irlantilainen puhuja, „tänään täällä on herrana järki ilman poliisin patukkaa”.

Englannissa on perustuslaki, eivätkä viranomaiset uskaltaneet päästää juopuneita poliisisotilaita toistamiseen riehuamaan. Pystyettiin kolme puhujalavaa, ja kuusi puhujaa, muiden muassa englantilaisen proletariaatin edustajat, tuomitsivat kansaa kohtaan tehdyn rikoksen ja kutsuivat työläisiä yhdistymään kansainvälisyyden pohjalla, käymään taistelua yhdessä.

Yksimielisesti hyväksyttiin päätöslauselma, jossa vaaditaan kokoontumisvapautta ja yhdistymisvapautta ja samalla myös sitä, että on viipymättä määrättävä tutkittavaksi —

puolueettomien henkilöiden johdolla ja taaten samalla koko toimituksen julkisuuden — poliisin menettely viime sunnuntaina.

Lontoossa pidettiin suurenmoinen joukkokokous Trafalgar Squaressa. Sosialisteja ja työläisiä tuli ryhmittäin lippuineen. Oli paljon plakaatteja kaikenlaisin piirroksin ja kirjoituksin päivänpolttavista aiheista. Väkijoukko aplodeerasi erikoisesti kuvatunnukselle, johon oli piirretty poliisi heiluttamassa punaista lippua, mihin oli kirjoitettu: „vaiti”.

Puhujista erottuivat varsinkin Ben Tillett, joka todisteli, ettei Englannin „liberaalinen” hallitus jää missään suhteessa jälkeen taantumuksellisesta hallituksesta, sekä Dublinin metallityöläisten sihteeri Partridge, joka kertoi yksityiskohtaisesti poliisien hävyttömistä väkivallanteoista Dublinissa.

Opettavaista on panna merkille, että niin Lontoon kuin Dublininkin joukkokokouksessa oli päätunnuksena yhdistymis- (liittoutumis-) vapauden vaatimus. Se on aivan ymmärrettävää. Englannissa *on* yleensä olemassa poliittisen vapauden pohjustukset, siellä *on* olemassa perustuslaillinen järjestelmä (yhteiskuntajärjestys). Työläisten asettama yhdistymisvapauden vaatimus on siellä niitä reformeja, jotka ovat tuiki välttämättömiä ja täysin toteutettavia nykyisen perustuslaillisen järjestelmän vallitessa (aivan samoin kuin Venäjällä voidaan toteuttaa sanokaamme osittainen työväenvakuutusreformi).

Yhdistymisvapaus on yhtä nykytärkeä sekä Englannin että Venäjän työläisille. Ja Englannin työläiset asettavat heille välttämättömän poliittisen reformin tunnuksen aivan oikein, tietäen mainiosti, mitä tietä tämä reformi voidaan toteuttaa, ja sen, että se on täysin mahdollinen Englannin perustuslain aikana (aivan samoin kuin venäläisetkin työläiset tekisivät oikein, jos asettaisivat osittaisvaatimukseksi vissien muutosten tekemisen vakuutuslakiin).

Mutta Venäjällä ei olekaan juuri niitä poliittisen vapauden yleisiä pohjustuksia, *joiden puuttuessa* yhdistymisvapauden vaatimus on suorastaan naurettava ja vain banaali liberaalinen fraasi, joka harhauttaa kansaa juurruttamalla sellaista ajatusta, että reformien tie on meillä mahdollinen. Venäjällä ei voida käydä taistelua yhdistymisvapauden puolesta — joka on tuiki tarpeellinen ja

välttämätön sekä työläisille että koko kansalle,— *ellei* liberaalien voimattoman ja valheellisen reformismin vastakohdaksi aseteta työläisten johdonmukaista demokratismia, työläisten, jotka ovat syyttömiä reformismin synnyttämiin harhaluuloihin.

„*Severnaja Pravda*” № 27,
syyskuun 3 pnä 1913
„*Nash Putj*” № 8,
syyskuun 3 pnä 1913
Allekirjoitus: V.

Julkaistaan „*Severnaja Pravda*” lehden
tekstin mukaan
